

Chinh phục đỉnh Phan Xi Păng

Đỉnh Phan Xi Păng được gọi là "mái nhà Đông Dương" cao 3.143m nằm trên dãy núi Hoàng Liên quanh năm mây phủ luôn là sự thách thức với những người mê du lịch mạo hiểm.

Hoàng hôn trên đỉnh Phan-xi-păng

Phan Xi Păng - tiếng Thái là Hủa Xi Pan (phiến đá khổng lồ chênh vênh). Muốn lên tới đỉnh cao, không có cách nào khác là phải dùng đôi chân của chính mình. Du khách có "máu liều" đến mấy cũng không thể đi một mình mà phải nhờ đến những hướng dẫn viên người địa phương thuộc đường, thuộc thời tiết. Đường lên Phan Xi Păng đẹp nhất là khoảng cuối tháng 2, khi các loài hoa núi đua nhau nở rộ. Du khách sẽ có dịp chiêm ngưỡng những sắc màu thiên nhiên quyến rũ của phong lan tím, hoa đỗ quyên trắng, hồng, hoa tùng xanh, hoa đá xanh ghi... những vẻ đẹp mà không một vườn hoa được con người chăm sóc công phu nào có thể sánh được.

1.900m, 1.500m rồi lại 2.100m, phải qua ba lần lên, rồi xuống ba ngọn núi "con" rồi mới đặt được bước đầu tiên trong cuộc chinh phục núi "mẹ" cao 3.143m. Người yếu sức, yếu chí có khi bỏ cuộc ngay từ ngọn núi đầu tiên. Đường đi cheo leo khúc khuỷu, có những đoạn phải thắt dây thừng để leo, dùng dao sắc phạt cây mà đi. Đầu óc, cơ bắp căng lên vì tập trung, vì gắng sức, núi cao vực sâu - nếu sơ sẩy có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Gạo nước gùi theo tính toán phải đủ ăn trong 3 - 4 ngày, vì từ trước đến nay thật cũng chưa mấy ai đi nhanh hơn được quãng thời gian ấy. Chiều về, cả nhóm du lịch dựng chân, dựng trại, nấu ăn. Ngồi bệt dưới gốc cây lớn mà xoa bóp đôi chân mỗi nhừ, nhấm hạt cơm nóng vừa chín tới giữa không gian mịt mù sương lạnh - thật không có cảm giác nào sánh được...

Du khách trên đỉnh Phan-xi-păng

Nếu bạn lần đầu tiên chinh phục Phan Xi Păng, hãy để ý đến nụ cười láu lỉnh của những hướng dẫn viên thạo đường. Trong suốt quãng đường đi, không bao giờ họ để khách nghỉ giữa chừng quá lâu vì sợ bị cứng cơ và chuột rút. Nhưng nếu đột nhiên khi bạn đang leo mãi miết, bỗng nhận được lời "mời mọc": "Mọi người đã mệt rồi, chúng ta nghỉ tạm một vài tiếng"... thì bạn đã có thể chạy nhào lên phía trước, chỉ vài chục mét thôi - và reo thật to: "Đến rồi..ồ... ỉ". Khoảng trời mênh mông như vỡ oà trước mắt. Gió thổi lồng lộng. Mây cuộn cuộn vần vũ. Bao mệt mỏi dường như tan biến sạch. Cảm xúc nổi chùng cảm xúc. Đỉnh cao ngút ngàn giờ đã được chinh phục. Chắc chắn rằng, chuyến thám hiểm đó

sẽ là một kỷ niệm đẹp bạn không bao giờ có thể quên. Chỉ đến khi đặt chân lên đỉnh "mái nhà Đông Dương", tâm hồn bạn mới có thể thực sự đồng điệu với những người đã từng tới nơi này, và thấm hiểu câu "Chinh phục núi cao cũng chính là chinh phục bản thân mình".